

Khó Có Thể Tha Thứ

Contents

Khó Có Thể Tha Thứ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10: Đại Kết Cục	18
11. Chương 11: Phiên Ngoại	20

Khó Có Thể Tha Thứ

Giới thiệu

Edit: Summerbreeze Thể loại: Cổ trang, cường công nhược thụ, ngược tâm, Một câu chuyện đơn giản nhẹ nhàng về một C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-co-the-tha-thu>

1. Chương 1

Thời điểm Liễu Thận Ngôn cắt cổ tự sát, dùng chính là bảo kiếm mà Tiểu Vương gia thích nhất, vô cùng sắc bén, hoàn toàn không tính toán đến còn có lúc mở mắt lại. Nhưng vận mệnh lại cứ thích đùa giỡn như vậy.

Lúc Liễu Thận Ngôn mở mắt nghĩ đến chính mình đã cùng Tiểu Vương gia đoàn tụ dưới âm phủ, há mồm muốn gọi tên của hắn, hô vài lần đều không được, cảm giác trên cổ đau nhức, mới hiểu được là mình tự sát chưa thành.

Nhìn thấy Thụy Nghi Tiểu Vương gia tà mị cười: người thực kinh ngạc vì sao ta có thể ra?

Liễu Thận Ngôn muốn nói mà không được, mơ hồ suy nghĩ chỉ biết lắc đầu.

Thụy Nghi Tiểu Vương gia không chút để ý đến phản ứng của y, nhếch khóe miệng cười lạnh một chút: người cũng đừng làm ra cái bộ dạng muốn chết kia, để người khác nghĩ đến là người thật thâm tình a. Trong lòng người ai khinh ai trọng, nơi này của ta đã hiểu rõ ràng. Nói xong còn lấy tay trạc vào trong ngực mình.

Liễu Thận Ngôn há mồm không phát ra âm thanh, chỉ có thể nói khẩu hình.

Thụy Nghi Tiểu Vương gia cao cao đứng, liếc y, thần thái khinh miệt.

Liều Thận Ngôn làm khẩu hình, nước mắt không kiềm được, chậm rãi theo mặt chảy xuống gối đầu.

Thụy Nghi Tiểu Vương gia bĩu môi, cúi đầu xuống bên y, cẩn thận nghe âm thanh của y, hóa ra là lấy chết để tạ tội.

Quả nhiên không phải là tự tử.

Tiểu Vương gia liền mặt lạnh, đứng thẳng nói, ngươi còn không biết, chủ tử của ngươi đã bị bắt, chắc cách cái chết không xa. Còn ta, nhờ phúc của ngươi, cũng bị hoàng đế xử phạt không nhẹ. Mà người thì bị hoàng thượng ban cho phủ ta làm trâu làm ngựa, chuộc tội cho chính mình. Cho nên hiện tại tiện mệnh của ngươi là của ta, hiện tại ta không cho ngươi chết, ngươi cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, ở bên cạnh ra chậm rãi mà chuộc tội đi.

Hóa ra là như vậy, Liều Thận Ngôn nghĩ, còn sống thì có thể chuộc tội.

Vậy thì sống đi.

Thụy Nghi Tiểu Vương gia an bài y hầu hạ bên người, giống như trước kia. Nhưng là vị trí trước kia của Liều Thận Ngôn thật tốt, giờ chuyển tới chỗ của hạ nhân ở. Từ trước đây một người một viện tử giờ biến thành ba người một phòng cũ.

Thời điểm Liều Thận Ngôn cầm đồ đạc đi theo quản gia, trong phòng chỗ ấm áp không có gió thổi kia đã có người, người đó cũng đã sắp xếp đồ hảo, cái giá cũng đã đầy, chỉ có một mảnh giường ở gần cửa. Liều Thận Ngôn cũng không nói gì, hiện tại y cũng không có nhiều đồ đạc, chỉ có hai bộ y phục hạ nhân vừa nhận, treo bên cạnh gối đầu là được.

Vị trí gần cửa quả nhiên là không tốt, ban đêm cuối tháng mười, gió thổi vù vù, lúc trời gần sáng Liều Thận Ngôn không ngủ được vì lạnh. Vì thế liền dứt khoát đứng dậy rửa mặt chải đầu, vào trong viện của Tiểu Vương gia.

Vừa đi mới biết được, trong phủ Tiểu Vương gia đâu còn được như ngày xưa.

Ngày xưa trong viện của Tiểu Vương gia từ trên xuống dưới có đến hai ba mươi người vây quanh hầu hạ, chỉ a đầu nhất đẳng hầu hạ đã có bốn người, chỉ để ý đến việc chải đầu ăn uống, a đầu nhị đẳng cũng bốn người, địa vị còn cao hơn nhất đẳng a đầu của nhà quyền quý khác, chỉ để ý việc chuẩn bị y phục rửa mặt, về phần mấy tiểu a đầu vẩy nước quét sân dọn nhà, luôn có sẵn mười mấy đứa, không tính đến sai vặt quản gia này đó quản lý việc bên ngoài.

Mà Liều Thận Ngôn khi đó gọi là hầu hạ, chính là ở thư phòng mài mực, bồi Thụy Nghi đọc sách đọc thi, đàn từ xướng khúc, làm chút chuyện phong nhã.

Hiện giờ trong viện tử của Tiểu Vương gia chỉ còn lại hai bà lão mang theo một hài tử còn để chõm, quản chút việc quét tước, còn quản gia nói, việc nặng nhọc đều giao cho Liều Thận Ngôn.

Vốn lúc hai người đang nhiệt tình, Liều Thận Ngôn cũng không phải là chưa từng giúp hắn chải đầu thay y phục, chính là lúc đó có người giúp đỡ, lúc đó là lúc tình nồng thú vị, hiện nay mọi việc đều đặt lên người y, làm thật có chút không thuận tay.

Huống chi Thụy Nghi Tiểu Vương gia cố ý làm khó dễ.

Rửa mặt thì ngại nước lạnh đòi đổi nước, rồi lại vẩy ra làm ướt áo Liều Thận Ngôn. Chỉ đầu thì kêu chải mạnh kéo da đầu, thuận tay lấy trâm đâm vào tay Liều Thận Ngôn. Tới lúc ăn cơm ngại nóng, trực tiếp lấy đũa đánh lên mặt Liều Thận Ngôn, làm cho y mang theo hai đầu gối xưng đỏ quỳ trong viện, mang vào người một tiếng đánh giá “đồ ngu”

Vì thế chuyện bình thường làm xong trong nửa canh giờ, hôm nay kéo dài đến hai canh giờ, mới xem như là ăn xong cơm, mới cho Liều Thận Ngôn đi vào thu thập.

Cũng may hiện tại bị hoàng đế phạt bẽ môn tư quá, không cần vào triều, nếu không còn không biết bị phạt như thế nào đâu.

Tiểu Vương gia bị phạt ở nhà không có việc gì làm, ngồi trong thư phòng viết vài chữ liên buông bút, kéo theo Liều Thận Ngôn đặt lên bàn, tay liền vói vào trong y phục.

Liễu Thận Ngôn thấy hần vút bút, vốn tưởng hần muốn tìm phiên toái gì, lại không nghĩ hần lại làm đến tận chuyện này. Nhất thời xấu hổ không thôi, giấy dựa đứng lên.

Tiểu Vương gia dùng sức ngăn chặn y, cười lạnh nói: người còn có cái gì tư cách mà ở trong này làm bộ làm tịch với ta.

Liễu Thận Ngôn nghe thấy vậy ngây người một chút, thân thể cứng đờ bất động.

Tiểu Vương gia kéo quần lót của y xuống, tùy tiện xoa nắn hai cái, liền cứng rắn chen vào.

Liễu Thận Ngôn đau đến kêu ra tiếng, Tiểu Vương gia theo bản năng ngừng tay hỏi: rất đau sao?

Âm điệu ôn nhu.

Lời vừa nói hai người đều sững sốt.

Trong một lát đó, Thụy Nghi như là trận cuồng phong, dùng sức công thành đoạt đất. Liễu Thận Ngôn nhắm mắt... cắn chặt hàm răng, lại khó có thể ức chế rên rỉ thống khổ trần trọc.

Hơn nửa canh giờ vũ nhục, đối với Tiểu Vương gia mà nói là mồ hôi ướt áo, còn Liễu Thận Ngôn mà nói dĩ nhiên là tra tấn.

2. Chương 2

Đợi cho Tiểu vương gia buông tay chỉnh lại y phục là lúc Liễu Thận Ngôn cả người xanh tím nằm trên thư án. Tiểu vương gia cũng không quay đầu lại mà đạp cửa ra ngoài, Liễu Thận Ngôn hai chân vô lực rộng mở không chống đỡ được cả người liền ngã xuống mặt đất.

Tiểu vương gia đạp cửa đi ra, bước nhanh vào trong hoa viên, thở hổn hển khó bình, đứng đó một lúc lâu rồi đi vào trong lương đình xem cá bơi trong nước.

Nâng ống tay áo lên lau mồ hôi lại khát, kêu “Người tới” nửa ngày không ai đáp, cười khổ một tiếng nhớ đến chính mình bị hoàng thượng hàng tước, người hầu hạ trong phủ giảm đi phân nửa. Hít sâu vài khẩu khí, áp chế lo lắng trong lòng, không biết sao lại nhớ đến vẻ nhú chặt mảy thống khổ của Liễu Thận Ngôn.

Vốn tưởng lưỡng tình tương duyệt ngọt ngào, ai ngờ quay đầu lại ngoan độc như vậy, đem chứng cứ mưu phản đặt vào trong mật thất của phủ. Tiểu vương gia nghĩ đến đây, hận đến không thể mang cái kẻ vô tâm kia thiên đao vạn quả.

Nhưng thời điểm mở cửa ra ngoài vừa rồi nhìn thấy Liễu Thận Ngôn ngã trên mặt đất, tóc đen tung ra, thân thể không ngừng run rẩy vẫn cứ thoảng qua trước mặt. Từ trước y luôn thẹn thùng, hai người thân mật đều là ở trên giường, tắt đèn, mọi cái đồ dành mới có thể khiến y thả lỏng...

Thôi thôi thôi, hận nan ức, nhưng cũng cũng không thể ngăn được mọi việc đã xảy ra, trở về nhìn y một cái xem thế nào.

Tiểu vương gia thở dài một cái, lại không quản được chính mình xoay người hướng thư phòng đi. Đứng ở ngoài cửa phòng hồi lâu mới chậm rãi đẩy cửa ra.

Trong thư phòng đã không còn ai, bàn ghế vừa rồi hỗn độn đã sạch sẽ trở lại, bút cùng nghiên mực hỗn loạn trên mặt đất cũng yên tĩnh nằm trên giá bút.

Hết thấy đều sạch sẽ, nhện nhàng khoan khoái, giống như vừa rồi tất cả đều chưa từng xảy ra.

Tiểu vương gia đứng ngốc thật lâu, đáng tiếc buồn cười, bị lừa một lần còn chưa đủ sao. Người từng đẩy mình vào chỗ chết, từ trước đến giờ đều là giả, cả thẹn thùng cùng thống khổ này sợ rằng cũng không phải là thật.

Cần gì phải tự mình đa tình.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, mím môi, thu thập biểu tình, xoay người đã trở lại thành Thụy Nghi. Tiểu vương gia trầm mặc sau đại biến.

Liễu Thận Ngôn bưng thực hạp tiến vào, hóa ra đã đến giờ dùng cơm.

Liễu Thận Ngôn lễ xong cúi đầu đem từng đĩa đồ ăn đặt lên bàn cơm. Tiểu vương gia đứng ở bên cạnh đánh giá y, tóc tai chỉnh tề, y phục sạch sẽ, biểu tình trên mặt bình tĩnh, giống như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh. Mới vừa rồi thống khổ trắng trọc cùng giọt lệ đọng trên khóe mắt không còn một chút dấu vết, quả nhiên là giả đi.

Thụy Nghi Tiểu vương gia cũng không thêm nghĩ nữa, ngồi xuống để cho Liễu Thận Ngôn hầu hạ hạp dùng cơm.

Liễu Thận Ngôn khom người ở bên cạnh chia thức ăn, Tiểu vương gia lần này thật sự không có ý khó xử, dùng cơm xong súc miệng rồi đi ngay, tự mình ra cửa, chắc là quay về tiểu viện trụ đi.

Liễu Thận Ngôn chờ hạp xuất môn, dựa vào ghế quỳ trên mặt đất, nâng tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Hầu hạ ăn cơm bất quá nửa canh giờ, đã sắp khó có thể duy trì.

Từ ngày đó, Tiểu vương gia liền hoàn toàn chặt đứt ý niệm mềm lòng trong đầu, đã đem Liễu Thận Ngôn kia trở thành một hạ nhân bình thường, không hề liếc mắt nhìn một cái.

Nếu có chút không bình thường, thì đó là hạ nhân bình thường không phải thị tẩm, mà Liễu Thận Ngôn phải.

Có khi là ban đêm đột nhiên truyền triệu, có khi là ban ngày trong thư phòng lương đình trong viện tùy tiện đáp đảo y trên mặt đất.

Trong khi làm Tiểu vương gia cũng không có biểu hiện ra ý muốn tra tấn, nhưng cũng không có nửa phần “tình” đáng nói. Chỉ là tùy ý phát tiết, giống như Liễu Thận Ngôn bất quá chỉ là một thứ đồ vật, không cảm giác, cũng không biết cảm thấy thẹn.

Thời điểm thống khổ vô hạn, Liễu Thận Ngôn nhịn không được nghĩ, đau đến chết lặng, lại không thể chết lặng. Còn không bằng ngày đó Tiểu vương gia ở thư phòng như nổi điên mà tra tấn tới thống khoái. Hóa ra còn sống chuộc tội là như thế này, vượt qua cực hạn nhẫn nại.

Thống khổ khó có thể dùng lời nói, trên người vết thương cũ mới trùng điệp, trong lòng đau không thể ngừng, chỉ có thể ở trong những buổi tối không bị triệu thị tẩm mà trộm rơi lệ.

Có một lần thật sự rất đau, thanh âm khóc nức nở đánh thức người cùng phòng, bị châm chọc khiêu khích đuổi khỏi phòng, đứng trong đêm mà rơi lệ. Ngày hôm sau liền bắt đầu sốt nhẹ.

Thời điểm hầu hạ không tập trung được tinh lực, làm sai vài lần, trúng một bạt tai của Tiểu vương gia, phân phó quản gia dẫn đi chịu gia pháp.

Ba mươi roi này trước kia chưa phải là từng chưa chịu qua, nhưng chưa bao giờ biết đến ba mươi roi có thể khiến cho người ta da tróc thịt bong, căn bản không thể xuống giường.

Thời điểm ở trên ghế chịu hình không thể động đậy, y đột nhiên hiểu được, không phải chính mình đặc biệt suy yếu, mà là thái độ của Tiểu vương gia thay đổi, hạ nhân tự nhiên hiểu được, cho nên không hề hạ thủ lưu tình đối với y.

Từ khi y được chủ tử đưa đến Vương gia phủ, người nọ liền ngọt ngào đưa y vào trong vòng tay bảo vệ.

Y không phải không biết, ở trong lòng chủ tử, y chẳng qua chỉ là một quân cờ, một khi dùng xong có thể vứt bỏ. Bằng không y như thế nào lại ngay cả lúc đang hạ ngục cũng nắm chặt bội kiếm của Thụy Nghi Tiểu vương gia, lại như thế nào lúc Tiểu vương gia bị hạ ngục định tội xong, tự sát đi theo hạp. chính là không muốn thừa nhận Tiểu vương gia cái gọi là làm nhục thật ra là tình thâm ý trọng yêu thương...

Giấy dựa trong lúc đó, lệ rơi đầy mặt.

Trong cơn bệnh hỗn loạn, Liễu Thận Ngôn nghe có tiếng quản gia phân phó thầy thuốc trị thương cho y. Người một mực ngóng trông không từng tới qua, y nghĩ hóa ra sau khi được yêu phải buông tay như vậy thật sự là đau đến tận xương tủy. Tiểu vương gia lúc trước chắc cũng đã từng đau như vậy, vậy y sống chuộc tội cũng là đáng đi.

3. Chương 3

Vài ngày sau, Liễu Thận Ngôn đã có thể xuống giường, yên lặng trở về bên người Tiểu Vương gia hầu hạ.

Tiểu Vương gia nhìn thấy y sắc mặt trắng bệch, muốn nói cái gì, còn chưa kịp mở miệng thì Liễu Thận Ngôn đã làm xong việc liền hành lễ lui xuống.

Liễu Thận Ngôn càng ngày càng có ít thời điểm nhàn rỗi, lúc Tiểu Vương gia cần y hầu hạ, y có thể đứng lúc làm được thỏa đáng, thời điểm không cần y hầu hạ, liền không thấy y đứng bên cạnh.

Chờ đến một ngày Tiểu Vương gia đột nhiên phát hiện tìm không thấy người, mới nhớ đến loại tình trạng này đã có thật lâu.

Hỏi quản gia mới biết được hiện tại trong phủ ít người bận rộn, nhóm nha đầu thô sử làm việc thô ráp, khó có thể nhập vào mắt Tiểu Vương gia được nuông chiều từ bé. Do đó việc liên quan đến Tiểu Vương gia gần như là đặt hết lên người Liễu Thận Ngôn.

Phải không? Tiểu Vương gia nói: vẫn chưa có gì không hài lòng. Nói xong nhíu mày.

Quản gia im lặng không nói gì. Tiểu Vương gia đã nhấc chân ra ngoài.

Đã là đầu đông, sắc trời âm u giống như tuyết sắp rơi. Tiểu Vương gia ở trong phủ đã non nửa năm, còn chưa đi hết cả trong phủ.

Lúc này vì tìm người, liền đi qua những chỗ mà mình chưa từng đi qua.

Nghĩ đến người trong phủ đã bị điều đi không sai biệt lắm, hóa gia phủ Vương gia chung quy là có còn hơn không.

Đi đến chỗ hạ nhân làm việc, trong viện cũng đang có nhiều người.

Bên cạnh giếng trong tiểu viện tử có ba bốn người đang vây quanh, nói nói cười cười ngồi trên ghế giặt y phục. Liễu Thận Ngôn ngồi một mình một góc, quỳ một gối trên mặt đất, đang cúi đầu giặt y phục trong bồn. Chà xát một lượt, Liễu Thận Ngôn nâng tay lên lau mồ hôi, ống tay áo trượt xuống, hai tay đông lạnh đỏ bừng, lộ ra cánh tay gầy yếu, che kín ứ ngón xanh tím.

Người bên ngoài thấy, trao đổi chút ánh mắt khinh thường, có một chút châm chọc cười nhẹ.

Liễu Thận Ngôn giống như không nghe thấy, nhấc thủy dũng bên cạnh đi múc nước. sau đó thất tha thất thểu quay về việc, nước sánh ra ngoài không ít, làm ướt cả ống quần.

Có người nhỏ giọng nói một câu: đúng là đồ được nuông chiều từ bé.

Tiểu Vương gia nghe thấy, cẩn thận đánh giá một chút, dũng là dũng bình thường, nhóm a đầu ở bên cạnh cũng xách một cách vững vàng. Nghĩ đến chính mình dù chưa hề làm, cũng sẽ làm được không tồi.

Liễu Thận Ngôn cùng mình đều là nam tử trẻ tuổi, việc gì lại như thế. Đúng là đồ công tử được nuông chiều từ bé.

Tất cả mọi người đang vội, Tiểu Vương gia xoay người rời đi, cũng không bị ai phát hiện.

Đợi cho Liễu Thận Ngôn đến hầu hạ ăn cơm, Tiểu Vương gia chú ý nhìn ống quần của y một chút, quả nhiên có vết nước chưa khô, trên gối còn ít dấu vết tro bụi, chắc là do vừa rồi quỳ xuống giặt y phục.

Lơ đãng nhìn đến tay đang chia thức ăn của y, cổ tay đều là xương xẩu, đầu ngón tay đều đông lạnh đến đỏ bừng, giữa đầu ngón tay đã ẩn ẩn thối rữa. Làm sao còn bàn tay thon dài trắng nõn trong thư phòng năm đó.

Tiểu Vương gia dừng một chút, Tiểu Vương gia nghĩ hẳn có gì không hài lòng, vội hỏi: Vương gia muốn gì ạ?

Tiểu Vương gia ngẩng đầu liếc y một cái, lại cúi đầu ăn cơm.

Ăn cơm xong, Tiểu Vương gia đem Liễu Thận Ngôn lưu lại.

Liều Thận Ngôn lẳng lẳng đứng trước mặt Tiểu Vương gia, hai tay buông thõng hai bên vạt áo hơi hơi run rẩy, chờ Tiểu Vương gia lại mở vạt áo, y liền chỉ có thể thuận theo mở ra hai chân.

Tiểu Vương gia đặt cái chén trà xuống một âm thanh thanh thúy làm cho Liều Thận Ngôn run một chút.

Ngay sau đó Tiểu Vương gia lại nói làm Liều Thận Ngôn ngẩng đầu lên.

Hắn nói: Ai cho người đi giặt y phục?

Liều Thận Ngôn một đôi mắt trong suốt nhìn hắn, sau một lúc chọn một đáp án sẽ không gây sai lầm: đó là bổn phận của hạ nô.

Tiểu Vương gia nhú mày, ngay cả đã qua nửa năm, hai chữ hạ nô vẫn làm cho hắn rất không thoải mái: không phải đã nói người phải ở bên người ta hầu hạ sao?

Liều Thận Ngôn quỳ xuống nói: là hạ nô thất trách.

Tiểu Vương gia không biết tiếp tục như thế nào, lẳng lẳng trừng y.

Liều Thận Ngôn không biết hắn giận chó đánh mèo chuyện gì, thấp giọng giải thích nói: hạ nô là lúc trước thấy y phục đưa tới đây tẩy không cẩn thận, mới tự chủ trương đi giặt. Chậm trễ hầu hạ Vương gia, thỉnh vương gia trách phạt.

Nói xong cúi người xuống.

Tiểu Vương gia nhìn đôi tay trên mặt đất kia, chuyển mắt nói: ta không có không hài lòng các nàng giặt y phục, không cần người phải đi.

Nói xong đứng lên: ta muốn nghỉ ngơi một chút, người xuống ăn cơm đi. Buổi chiều lại đây hầu hạ.

Liều Thận Ngôn quỳ chờ hắn ra ngoài, mới chậm rãi đứng lên, cười khổ một chút, hiện tại Tiểu Vương gia muốn tìm y thị tẩm gì đó đều là nói buổi chiều hầu hạ. Ban ngày cơ hội không nhiều lắm, tình sự buổi chiều liền hết sức kịch liệt. Thân thể y hiện tại ứng phó được đã là cố hết sức.

Tiểu Vương gia cảm thấy trong lòng rất khó chịu, liền ra hoa viên tản bộ một chút. Lúc đi ngang qua phòng bếp, thấy vừa động liền lặng lẽ đào, đứng ở sau cửa sổ nhìn vào xem.

Chỗ của bọn hạ nhân ăn cơm, trên bàn cơ hồ đều là trống không, chỉ có mấy nữ đầu bếp đang thu thập, còn lại đem đồ ăn thức uống đổ vào bát không, một bên đặt một chiếc bánh ngô.

Trong chốc lát, Liều Thận Ngôn căn theo đồ ăn hắn vừa dùng xong tiến vào, mấy đầu bếp kia nhận lấy, đem đồ ăn không còn lại nhiều lắm bày ra bàn, mấy người vây quanh bắt đầu ngồi ăn. Liều Thận Ngôn đi qua lấy bát canh cùng bánh ngô vừa rồi, ngồi một mình ở bên cạnh bếp, chấm bánh ngô vào nước canh ăn. Có lẽ là bánh ngô kia vừa cứng vừa lạnh, Liều Thận Ngôn ăn rất chậm, tước thật lâu mới có thể nuốt xuống một ngụm.

Mấy đầu bếp ăn xong bắt đầu thu thập, Liều Thận Ngôn còn lại non nửa cái bánh ăn không xong, cũng buông bát đứng lên.

Tiểu Vương gia nhìn y sắp đi ra, không muốn y thấy liền xoay người bước nhanh ly khai.

Tâm tình tản bộ không còn, quay về phòng mình, nằm trên giường lăn qua lộn lại.

4. Chương 4

Tiểu Vương gia quá ngạo đều nghĩ đến chuyện hôm nay. Hiện giờ hắn bị hoàng thượng phạt tư quá, ăn, mặc, ở, đi lại đều giản lược một chút, quần gian cùng Liều Thận Ngôn đều nhìn ra hắn không quen. Liều Thận Ngôn mười bốn tuổi được người đưa đến quý phủ của hắn, ăn, mặc, ở đều theo hắn, nhiều năm như vậy chưa chịu nửa điểm ủy khuất. Hiện giờ khác nhau một trời một vực, quỳ trên mặt đất giặt quần áo trong nước lạnh như băng, ăn cơm canh nguội cứng còng đơn giản, nhiều lần lại bị người làm bị thương như vậy như thế nào chịu được.

Càng nghĩ càng thấy phiền lòng, muốn nói không quan tâm không đối y hảo, trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Trùng hợp lúc Liễu Thận Ngôn bưng trà tiến vào, Tiểu Vương gia xoay người đứng lên, lấy nước trà để lên biao, đem người đẩy xuống giường liền đè lên. Thân thủ cởi áo của y, Liễu Thận Ngôn nhắm mắt lại.

Tiểu Vương gia cởi áo ngoài, rồi cởi áo lót của y. Liễu Thận Ngôn yên lặng mở hai chân ra, bày ra tư thế hầu hạ.

Tiểu Vương gia xoay người ngồi bên giường, sau một lúc bất động, yên lặng theo dõi y.

Thân thể kia từng trắng nõn, cốt nhục quân đình. Mới nửa năm mà thôi đã muốn gây chỉ còn trơ xương. Trước ngực rậm rạp xanh tím, là dấu vết chính hấn nhấn tâm lưu lại trong đêm tối.

Tiểu Vương gia nhịn không được đưa tay, vừa chạm đến, người trên giường đã run lên. Ôm lấy y quay người lại, rất nhẹ, sợ là còn không nặng bằng một cô nương.

Sau lưng đều là vết thương chồng chất, vết thương cũ chưa lành lại có vết mới. Nghĩ đến chắc là quân gia và người dưới, thấy hấn làm nhục Liễu Thận Ngôn, liền cũng làm theo.

Quân gia đối với hấn là trung tâm, đối với Liễu Thận Ngôn người này phản bội lại hấn, đúng là sẽ không có chuyện nương tay.

Tiểu Vương gia vốn định xem kỹ một chút, nhưng hiện tại không thể tiếp tục nhìn được nữa.

Nguyên tưởng y chỉ là bị mình hành hạ, không nghĩ đến hành đến mức rất nhiều người khác cũng ra tay, cũng khó vì y không rên một tiếng.

Đứng dậy tìm trong rương ra bộ y phục mùa đông của y từ năm ngoái, ném tới bên giường nói: mặc vào, đứng lên.

Liễu Thận Ngôn mở to mắt, thấy y phục bên người, liền dấy lên đau xót. Là mới làm mùa đông năm ngoái, Tiểu Vương gia lúc ấy không giữ lại mà ban cho y, nói áo này vừa mềm vừa nhẹ lại giữ ấm.

Chớp mắt cảnh còn người mất.

Tiểu Vương gia không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là khi nhìn thấy y mặc y phục năm ngoái, rõ ràng rất rộng, trống rỗng, như là vạt trên người vậy. Lạnh lùng phân phó nói: đi xuống phòng bếp, nói đêm nay làm thêm cho ta một chén cơm, còn có, ta muốn uống canh.

Liễu Thận Ngôn sợ hấn thấy mình mất tự nhiên, cúi đầu dạ vâng, hành lễ đi ra ngoài.

Lúc ăn cơm, quả nhiên có thêm một đĩa đồ ăn, còn có một chén canh chân giò.

Tiểu vương gia cứng rắn nói: người ngồi xuống.

Liễu Thận Ngôn ngẩn ngơ: cái này... hạ nô... không hợp quy củ.

Tiểu Vương gia nhìn y một cái hừ lạnh nói: trong vương phủ này người tới dạy ta quy củ?

Liễu Thận Ngôn không dám trả lời.

Tiểu Vương gia lại vừa cứng rắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình nói: cho người ngồi xuống.

Liễu Thận Ngôn thấy hôm nay hấn làm việc rất khác thường, sợ chọc hấn mất hứng liền đánh mình, liền từ từ ngồi bên cạnh hấn.

Liễu Thận Ngôn tuy biết từ trước đến giờ Tiểu Vương gia làm việc không nói đến quy củ, lại không nghĩ rằng xảy ra nhiều chuyện như vậy hấn còn muốn cùng y ăn cơm.

Cảm thấy chua xót mà bưng bát lên.

Tiểu Vương gia ăn được hai miếng thấy y không động, ngẩng đầu nhìn y ngờ ngác bưng bát, mới đột nhiên nhớ ra phòng bếp căn bản là không biết có hai người ăn cơm, nên chưa chuẩn bị đôi đũa thứ hai.

Kêu “người tới”, Liễu Thận Ngôn đứng lên nói: hạ nô vẫn là nên ăn sau, Vương gia còn muốn phân phó gì, hạ nô hầu hạ Vương gia dùng cơm.

Tiểu Vương gia trừng y một lúc lâu, lại ở trên bàn nhìn một vòng, bởi vì có canh, nên trong bát canh có một cái thìa nhỏ, liền cầm lấy cái thìa kia đặt vào bát Liễu Thận Ngôn, nói: ngồi xuống ăn đi, quay về thì lạnh rồi. Người dùng thìa ăn.

Nói xong lại gấp một miếng chân giò hun khói đặt vào trong bát y.

Suốt bữa cơm, Liễu Thận Ngôn đều không ngẩng đầu lên, Tiểu Vương gia lại không ngừng gấp cho y.

Thận Ngôn vì Tiểu Vương gia gọi y thị tắm đêm nay nên sau khi thu thập liền tự đi tắm, sau đó trở về phòng hầu hạ Tiểu vương gia.

Tiểu Vương gia đã ngồi ở bên giường, lật tới lật lui một đồng hồ, thấy y tiến vào, liền kéo y đến bên người, vén cao ống tay áo nhìn vết thương trên tay y. Lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay sưng đỏ của y, thở dài, lấy được nhẹ nhàng thoa cho y.

Có một giọt lệ, lặng lẳng dừng trên mu bàn tay sưng đỏ.

Tiểu Vương gia vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ giậm dừ nói: nửa năm qua, đây là lần thứ hai.

Liễu Thận Ngôn ghen ngào nước mắt một tiếng.

Tiểu Vương gia còn nói: Trước đây đau thế nào cũng chưa thấy người rơi lệ, lúc này khóc cái gì.

Nói xong, cởi y phục, tỉ mỉ thoa được cao thấp toàn thân y.

Thượng được xong, liền thổi tắt nến, lên giường ôm lấy y, làm ẩm tứ chi gầy yếu lạnh như băng của y.

Liễu Thận Ngôn thấp giọng hỏi: Vương gia không muốn sao?

Tiểu Vương gia hình như có tâm sự, không trả lời.

Y lại hỏi một tiếng: vương gia muốn hạ nô hầu hạ không?

Tiểu Vương gia phục hồi tinh thần, cười lạnh một tiếng nói: tiện đã thành thói quen rồi sao?

Cảm giác được thân hình trong ngực mình cứng đờ, lại nói một câu: Hôm nay không cần, ngủ đi.

Liễu Thận Ngôn một ngày bị gây sức ép mấy lần, lúc này nghe hắn nói như vậy, trong lòng dày vò, nghe tiếng hô hấp của hắn ngày càng trầm, chỉ từ từ nhắm hai mắt lặng yên rơi lệ.

5. Chương 5

Liễu Thận Ngôn đã lâu không được ấm áp như vậy, khóc trong chốc lát liền ngủ. Tiểu Vương gia nương theo ánh trăng tròn mắt nhìn thụy nhan mang lệ của y, thân thủ nhẹ nhàng lau nước mắt cho y, nhìn y nhích lại gần mình, khóe miệng bất giác nhếch lên mỉm cười một chút.

Xuống giường, đốt đèn, mài mực, thoáng suy tư, liền múa bút thành văn.

Ngày hôm sau Liễu Thận Ngôn tỉnh lại, trời còn chưa sang. Lắc đầu cười khẽ, hồi lâu không có ấm áp như vậy, thế nhưng cũng vẫn tỉnh dậy sớm theo thói quen.

Bên cạnh thế nhưng đã không có người.

Tiểu Vương gia nửa năm nay đều phải ngủ đến lúc mặt trời lên cao, hôm nay như thế nào...

Liễu Thận Ngôn đột nhiên cảm thấy được có chút không tầm thường. Tiểu Vương gia hận sâu như vậy, hôm qua lại như thế nào đối tính mà đối xử với y. Đứng dậy mặc y phục, sau khi do dự một lúc vẫn là mặc lại y phục hạ nhân.

Còn chưa chờ y xuất môn, quản gia đã gõ cửa tiến vào nói với y: Tiểu Vương gia phân phó người... Thận Ngôn công tử đến thư phòng chờ người.

Nói xong chuẩn bị ra cửa, Liễu Thận Ngôn gọi hắt lại: xin hỏi đại nhân, Vương gia người...

Quản gia nhìn y một cái, do dự một chút rồi nói: Tiểu Vương gia tiến cung diện thánh rồi.

Trong ngự thư phòng, Thụy Nghi Tiểu Vương gia quỳ gối, người tôn quý nhất trên đời đang chấp tay sau lưng, quay mặt lại phía hắt, nói: Người còn nhớ đến cầu ta!

Tiểu Vương gia nói: Vâng, Thụy Nghi suy nghĩ cẩn thận, cầu hoàng huynh tha thứ việc làm hồ đồ của Thụy Nghi trước đây.

Người nọ cười lạnh nói: Không phải là đột nhiên thanh tỉnh chứ?

Tiểu Vương gia ngẩng đầu lên nhìn người nọ nói: Hoàng huynh, thần đệ thật sự suy nghĩ cẩn thận.

Người nọ nói: Hảo, vậy nói nghe một chút. Người nguyện ý buông tha cho Liễu Thận Ngôn, quay về triều đình làm việc sao?

Tiểu Vương gia dập đầu nói: Hoàng huynh, ta không cùng Liễu Thận Ngôn một chỗ, nhưng cầu hoàng huynh buông tha y. Thần đệ nguyện ý bị biếm thành dân thường, đổi lấy tự do cho y.

Người nọ cười lạnh nói: Ta biết ngay là không đơn giản vậy mà. Lòng người về điểm này thì thật gian xảo...

Tiểu Vương gia vội la lên: Hoàng huynh...

Liền bước lên mấy bước ôm chân người nọ.

Người nọ nhắc chân lên gạt ngã Tiểu Vương gia: Không tiền đồ.

Tiểu Vương gia quỳ xuống dập đầu nói: Hoàng huynh, người biết là ta không có thuốc chữa nữa, cả đời này, ta cũng chỉ thích một người là y.

Người nọ nói: Vậy thì người liền cùng với y ở trong phủ sống ngày tháng tiêu dao đi! Đừng lo đến sinh tử của hoàng huynh, cũng đừng quản đến sinh tử của thiên hạ nữa!

Tiểu Vương gia bị hắt nói ngẩn người, không hiểu cười rộ lên: Hoàng huynh lời này nói, thiên hạ dân chúng có hoàng huynh rồi thì cần gì ta đến quản sinh tử của bọn họ.

Người nọ tức đến nâng tay cho hắt một bạt tai: Lúc này người còn đùa cợt với ta!

Tiểu Vương gia bị một bạt tai này, mắt đờ đờ nói: hoàng huynh, ta... ta... ta biết ta bất trung bất hiếu, nhưng là ta không có biện pháp tha thứ y, lại không bỏ xuống được. So với việc để y lại bên ta hằng ngày chịu khổ... không bằng thả y đi.

Hoàng đế nhìn hắt lớn lên, biết hắt thông minh lanh lợi, thông thường hay cợt nhả, thật hiếm thấy hắt thương tâm như thế. Lúc này lòng cũng không cương quyết được, bồi hồi hai bước, thở dài một hơi nói: thôi thôi, người từ nhỏ chính là khó xử của ta. Ta hiểu ý của người, thả y, hừ, thả y người có thể quỳ gối ở đây mặc ta đánh mắng. Người thành thành thật thật trở về triều đình làm việc cho ta, Tam đệ ta cũng không giết y, cho cái tên Liễu Thận Ngôn của người trở về bên Tam đệ thôi.

Vì thế trước khi Tiểu Vương gia mang theo khuôn mặt sưng vù hồi phủ liền vào thiên lao tuyên chỉ, Thụy Tương vương gia bị biếm làm thứ dân, ban thưởng một tòa nhà ở kinh thành. Không có việc thì không được rời khỏi, các loại quan chức không được đến thăm. Tội dân Liễu Thận Ngôn phát hướng Thụy Tương phủ làm nô, cả đời không được thoát tịch.

Sau khi hồi phủ, Thụy Nghi Tiểu Vương gia phân phó quản gia chuẩn bị xe, y phục cũng không thay đổi, lập tức đi vào thư phòng.

Liễu Thận Ngôn đang ở thư phòng chờ hắt.

Thụy Nghi đem thánh chỉ đưa cho y, vẫn chưa nói gì liền quay người ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại. Liễu Thận Ngôn ngẩng đầu nhìn thánh chỉ vàng đến chói mắt trên tay, run rẩy một lúc mới mở được ra. Chữ bên trong đâm vào mắt làm y mơ hồ một mảnh.

Thụy Nghi lặng lẽ đứng ở cửa chờ.

Hai canh giờ sau, tiếng mở cửa truyền đến.

Thụy Nghi xoay người sang chỗ khác, cùng người con mắt đỏ bừng bên trong cánh cửa đối diện một chút, lại nói: Kỳ thật hoàng huynh vốn cũng không có tính toán giết Tam ca, dù sao giờ cũng chỉ còn ba huynh đệ chúng ta, hắn cũng không muốn người trong thiên hạ nói hắn huynh đệ tương tàn. Hắn chẳng qua chỉ chờ người ta cho hắn một cái cớ, ta cũng thuận thể mà làm, cũng có thể một lần lấy lại tước vị Vương gia một lần nữa, người hầu hạ, bổng lộc, đều giống như trước. Người cùng quản gia không cần đau lòng ta được nuông chiều từ bé không chịu nổi.

Nói xong hắn quay lại mỉm cười với Liễu Thận Ngôn. Đi qua dắt tay y nói: Mã xa đang chờ ngoài cửa, ta mang người đi đón Tam ca, tiễn các người đến tân gia của y. Y phục của người, còn có đồ vật thường dùng, ta đều bảo quản gia sắp xếp cho người rồi, miễn cho người đến tân gia lại thiếu cái gì.

Liễu Thận Ngôn đi hai bước, đột nhiên quỳ xuống, giữ chặt y bào của hắn.

Tiểu Vương gia dừng lại.

Nghe Liễu Thận Ngôn nức nở nói: Vương gia... vương gia... Ngài đã nói, Hoàng thượng cho ta làm trâu làm ngựa ở quý phủ để chuộc tội.

Tiểu Vương gia lắc đầu nói: Kỳ thật hoàng huynh chưa bao giờ nói, khi đó là ta cố ý nhục nhã người mới nói vậy.

Liễu Thận Ngôn lệ rơi đầy mặt.

Nhưng mà ta thấy người ngày càng tiêu tụy, lại không đành lòng. Ta muốn giống như trước đây mà thương người, sủng người, nhưng ta lại nhớ đến biều tình tuyệt vọng đêm đó khi soát ra bình độc được ở trong nhà của ta, ta cũng... Thận Ngôn, ta cũng sợ, sợ cuối cùng có một ngày hoàng huynh tin... Ta có lẽ không giữ được bản thân, tự nhiên cũng không giữ được người.

Kỳ thật ta còn sợ ta cuối cùng không nhận được ngờ vực người, sẽ nhận không được thay đổi thất thường tra tấn người. Những lời này, tiểu vương gia cũng không nói ra.

6. Chương 6

Liễu Thận Ngôn chỉ cảm thấy tâm đều tan nát, cố nén khóc không ra tiếng.

Tiểu vương gia nói xong, quay người ngồi xuống, kéo tay Liễu Thận Ngôn, đem một cái hộp bạch ngọc nhỏ đặt vào trong tay y: đây là dược ngày hôm qua ta bôi cho người, sinh cơ cầm máu giảm đau, Hoàng thượng cũng không dễ có được đâu, người cầm lấy, nhớ tiếp tục bôi.

Nói xong nâng tay lau nước mắt cho Liễu Thận Ngôn, kéo y đứng dậy.

Liễu Thận Ngôn ngẩng mặt nhìn hắn, sau đó đưa tay vuốt lên bên mặt sưng đỏ của hắn, đau đớn nói: Vương gia, hạ nô...

Tiểu vương gia cắt ngang lời y: Không sao, ta từ nhỏ đã nghịch ngợm, hoàng huynh cũng không phải là lần đầu tiên đánh ta. Còn có, không cần lại nói hạ nô.

Liễu Thận Ngôn gật đầu: Thận Ngôn muốn hầu hạ Vương gia ăn cơm một lần.

Tiểu vương gia mỉm cười một chút, phân phó quản gia dọn cơm.

Bữa cơm này, Liễu Thận Ngôn ngồi ở bên cạnh Tiểu vương gia, y gấp cho hắn một đĩa rau, hắn sẽ vội cầm thìa múc cho y một thìa canh. Giống như nửa năm trước đây, khi mà cái gì cũng chưa xảy ra.

Cơm nước xong, Tiểu vương gia liền mang Liễu Thận Ngôn lên mã xa đến thiên lao đón Thụy Tương.

Mã xa rời khỏi vương phủ, Liễu Thận Ngôn quay đầu lại nhìn, cuộc sống của y từ năm mười bốn tuổi liền ở đây, đảo mắt cũng đã tám năm. Lần này đi, chỉ sợ sẽ chẳng bao giờ trở về được nữa.

Mã xa chuyển bánh, vương phủ dần biến mất.

Liều Thận Ngôn quay đầu lại, nói với Thụy Nghi: Vương gia, người nói muốn Thận Ngôn ở trong phủ chuộc tội, hiện tại tội của Thận Ngôn đã chuộc xong rồi sao?

Thụy Nghi nói: Ta hiện tại không muốn người chuộc tội, chỉ muốn người sống tốt.

Liều Thận Ngôn yên lặng không nói.

Thụy Nghi cầm tay y nói: Hảo hảo mà sống. Nhớ kỹ không?

Liều Thận Ngôn nhìn hắn thật lâu, gật đầu.

Thụy Nghi Tiểu vương gia lần nữa lại chiếm được sủng ái của Hoàng đế, ban cho một lượng lớn ngân lượng. Các vị đại thần trong triều lại đến cửa bái phỏng, vương phủ một lần nữa lại khôi phục náo nhiệt như xưa.

Chuyện trong triều đình chính là như vậy, ai cũng không biết, có thể ngày hôm nay bị biếm, ngày mai lại có thể khôi phục.

Thụy Nghi bị hoàng đế một cước đá hoàn hồn: a, hoàng huynh, ngài nói phía đông đại hạn phải cứu nạn, là muốn thần đệ đi sao?

Hoàng đế tức giận đến dùng lực đá hấn một cước nói: quỳ cũng có thể thất thần, thế thì ở đây quỳ đủ cho trăm đi. (anh Hoàng này bạo lực gồm =.=)

Vì thế sau khi nửa năm, triều thần ra ra vào vào cung lại có thể thấy Thụy Nghi Tiểu vương gia bị phạt quỳ ở bên ngoài ngự thư phòng.

Thụy Nghi từ nhỏ nghịch ngợm, cũng không quá để ý, lúc này hoàng đế không muốn hấn nghị sự, yên tâm lớn mật miên man suy nghĩ.

Ngày đó Liều Thận Ngôn xuống xe trước tòa nhà của Thụy Tương, trước khi vào cửa lại hướng về hấn quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái thật sâu. Biểu tình không tha cùng thương tâm này vẫn quán lấy Thụy Nghi, nhất là khi yên tĩnh sẽ nhớ đến.

Không khỏi nhú mày.

Lại nghĩ tới sáng sớm hôm nay hấn bắt mần thị nữ hầu hạ, ghét bỏ y phục không đủ mềm mại, quần gia đáp lời: Tất cả chuyện ăn mặc của Vương gia trong nửa năm này đều là do Liều Thận Ngôn công tử một tay lo liệu.

Hắn truy vấn nửa ngày, mới biết được rằng từ khi bị hoàng thượng phát tư quá, thấy nhóm nha đầu bà tử giặt y phục vụng về, y liền tự tay đem tất cả y phục giặt. Cơm canh thật ra phần lớn đều là do đầu bếp làm, nhưng có điều Liều Thận Ngôn thấy đầu bếp không dùng nguyên liệu đơn giản, sợ hấn ăn nhiều sẽ ngấy, nên nếu rảnh rỗi sẽ tự xuống bếp làm một vài món cho hấn. Một cho hấn lúc ấy còn tưởng rằng đầu bếp làm cải trắng ăn thật ngon là bởi vì hấn ăn nhiều thịt cá ngấy.

Nghĩ vậy, lại ngây ngô cười.

Hoàn toàn không chú ý tới mặt trời đã muốn ngả về tây, mà cái hoàng huynh đáng sợ kia đang đứng ngay trước mặt mình.

Đại thần nghị sự đã đi rồi nên hoàng đế có thể hoàn toàn không để ý hình tượng của mình, lấy tay chọc chọc trán Thụy Nghi Tiểu vương gia mà mắng mỏ: quỳ qua cả một buổi trưa cũng có thể ngây ngô cười! Lúc Liều Thận Ngôn tự sát, người vì xin tha cho y mà quỳ một đêm mưa to. Vì không muốn y cùng Thụy Tương, thà rằng không cần tước vị cũng muốn để y ở với người. Ta nghĩ đến người có bao nhiêu si tình. Ai ngờ quay đầu lại quỳ cầu ta cho y về với Thụy Tương, đánh chửi cũng không nhả ra. Người nói người, người, người...

Hoàng đế đại nhân vài lần cũng nói không ra những lời tiếp theo. Thụy Nghi Tiểu vương gia chịu đựng nhất chỉ thiên của Hoàng đế, nói: cái này còn không phải bởi vì lúc đầu nếu theo Tam ca thì sẽ bị chặt đầu, còn sau này đi theo Tam ca thì bình an sao?

Sau đó bị hoàng đế chọc mạnh một cái té lăn trên đất, nằm ăn vạ không đứng dậy.

Hoàng đế cũng bị hấn làm cho phì cười, nói, đứng dậy rồi cút về đi.

Sau đó nhắc chân đi, tùy ý cho Thụy Nghi Tiểu vương gia quỳ lâu không đi được bị một đám tiểu thái giám ghen cười dịu ra cửa cung.

7. Chương 7

Ngoài điện mưa ào ào rơi, trong điện, Thụy Nghi tiểu vương gia đang đứng trước bàn của hoàng đế cung kính đáp lời: Hoàng huynh, lần này thần đệ đi xuống, đã an trí thỏa đáng chuyện dân đói lũ lụt ở Giang Nam. Chuyện Nhâm Tề thần đệ cũng điều tra rõ ràng.

Nói xong mang một bản tấu ra đưa cho hoàng đế.

Hoàng đế ngồi sau bàn gập đầu không nói, phát tay bảo Thụy Nghi có thể đi.

Quần thần chờ yết kiến ở ngoài điện thấy Thụy Nghi, đều chấp tay hành lễ nói: Thất vương gia.

Thụy Nghi đều nhất nhất hoàn lễ.

Một vị lão giả râu tóc bạc phơ ở giữa nói: Tiểu vương gia cuối cùng cũng ổn trọng.

Thụy Nghi mặc dù không quay đầu lại, nhưng cũng nghe thấy lời cảm khái của lão giả. Lặng lẽ mím môi cười, nghĩ thâm, hóa ra lão sư còn chưa bị ta làm tức chết!

Lại nói tiếp, nhóm quần thần ít nhất đã nửa năm không nhìn thấy Thụy Nghi Tiểu vương gia bị phạt quỳ ở trong cung.

Hoàng đế nhìn bộ dáng hần xuất môn cùng quần thần tiếp đón, cũng hiểu được rằng Thụy Nghi xa rời Liễu Thận Ngôn, quả nhiên sẽ không hồ nháo nữa.

Thụy Nghi như có chút đắm chiêu một đường trở về vương phủ, quả nhiên thánh chỉ của hoàng đế cũng đến.

Nắm chặt thánh chỉ, Tiểu vương gia hít sâu hai hơi, áp chế tâm tình kích động, dường như không có việc gì mà trở về phòng.

Ngày hôm sau Tiểu vương gia lâu lắm rồi mới có ngày ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới dậy, từ từ rửa mặt, cho bọn nha đầu hầu hạ mặc y phục chải đầu.

Chỉ có điều ngày hôm nay Tiểu vương gia tự mình chọn y phục, bọn nha đầu cầm một bộ, nhìn xem lác đầu, lại cầm một bộ khác, nhìn rồi lại buông xuống, cuối cùng thế nhưng tự mình lục tìm trong rương, tìm ra được một bộ trường bào màu xanh nhạt, bên hông đeo một ngọc bội xanh biếc, lại xuất ra một cái bạch ngọc quan, để bọn nha đầu mặc lên cho mình.

Sau đó đứng trước gương quay vài vòng, phỉu phỉu vạt áo, mới nhắc chân ra cửa. (ảnh vẫn trẻ con như vậy, ai bảo là ổn trọng cơ chứ >"<>

Quần gia đã sớm chuẩn bị xong mã xa, xe đi được một đoạn, lại nghĩ tới cái gì kêu dừng xe.

Gã sai vật đi theo vội giục ngựa tiến đến hỏi: Vương gia cần gì ạ?

Tiểu vương gia hỏi: Các người có mang thứ ta dặn theo không?

Gã sai vật đáp: Quần gia đại nhân đã đặt trong xe rồi ạ.

Tiểu vương gia trở lại tìm một chút, nói: Đi thôi.

Mã xa mới tiếp tục đi về phía trước.

Thụy Nghi Tiểu vương gia mở chiếc hộp trong tay ra, bên trong có một khối ngọc bội, cùng tỷ lệ với khối hần đang đeo trên thắt lưng, nhưng kiểu dáng tinh tế hơn.

Thụy Nghi cảm khối ngọc trên thắt lưng cảm lên so với cái kia một chút, cảm thấy khối ở trong hòm này quả thực là đồ tốt, khẽ cười một chút, đóng nắp lại.

Bên ngoài, thanh âm mã xa phu hô ngựa dừng đã truyền đến.

Tiểu vương gia đem chiếc hộp ôm vào trong lòng rồi mới xuống xe. Người chủ sự chỉ huy mọi người đem đồ vật ở trên mã xa mang vào cửa, rồi mới bảo gã sai vặt tiến lên gõ cửa.

Từ khi Thụy Tương bị biếm môn tư quá, quý phủ đã không còn bao nhiêu người hầu, bởi vậy nên cửa cũng không có người.

Gọi người một hồi lâu mới nghe thấy có tiếng bước chân từ bên trong truyền ra, một ông lão ra mở cửa.

Tiểu vương gia nhận ra người này vốn là lão quản gia trong phủ Thụy Tương, liền xuất ra thánh chỉ nói với lão: Ta phụng chỉ đến tặng Tam ca chút đồ.

Lão quản gia mở to mắt, nâng tay xoa xoa, mới nói: Vương gia, mau mời vào.

Nghênh đón Thụy Nghi vào chính sảnh, một đường xin lỗi vì từ khi chuyển đến đây chưa từng có người đến thăm, nên chủ nhất nhất thời chưa ra đón, lão lập tức đi thông báo.

Thụy Nghi vốn cũng không để tâm, phất tay cho lão đi vào thông báo, tự mình ngồi trong sảnh chờ.

Lão quản gia đi rồi, Thụy Nghi liền đứng dậy đi lại vài bước trong sảnh, xem phòng ở trước sau.

Phòng cũng không lớn, bài trí bình thường, không nhiều đồ trang trí lắm, thoát nhìn trống rỗng. Kém hơn vương phủ rất nhiều. Chính là coi như gọn gàng, tiến lên ba bước có thể nhìn rõ ràng toàn bộ.

Nghĩ đến hậu viện chắc cũng không lớn.

Hoàng huynh đứng thật nhẫn tâm.

Đúng lúc có người bưng trà tiến vào, lúc Thụy Nghi nghe thấy âm thanh quen thuộc “Vương gia thỉnh uống trà”, mạnh mẽ xoay người.

Liễu Thận Ngôn bưng khay trà, lẳng lặng đứng ở phía sau hần đang hành lễ.

Thụy Nghi tiến về phía trước đem nâng y dậy, đang muốn cẩn thận mà nhìn y thì lại nghe tiếng quản gia nói: Chủ tử thỉnh, vương gia đang chờ ở đại sảnh.

Đành phải buông tay ra, hướng Thụy Tương đang đi vào mà hành lễ huynh đệ.

Thụy Tương cười khổ nói: Thảo dân không dám nhận, tiểu vương gia phụng chỉ tiến vào sao có thể hành lễ cùng tiểu nhân.

Thụy Nghi không thêm để ý cười: Tam ca sao lại nói thế, như thế nào thì chúng ta vẫn là huynh đệ.

Hai chữ huynh đệ kia, nói liền có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Thụy Tương thoát nhìn thực tiều tụy. Lúc này vừa qua mùa hè, thời tiết còn chút nhiệt, hần vẫn mặc y phục cũ trước kia, trên đầu chỉ dùng một cây trâm bạc bình thường cài tóc. Sớm đã không còn bộ dáng hăng hái một năm trước đây.

Thụy Nghi cũng có chút cảm khái, liền không dám chọc hần nữa. Dem ý chỉ của hoàng đế nói, sau đó mang đồ tặng Thụy Tương, thuận tiện hỏi thăm hần một chút.

Thụy Tương quỳ xuống tạ ơn thánh ân.

Thụy Nghi đỡ hần dậy, lại hỏi thân thể có khỏe không, có cái gì không quen. Trong lời nói thật ra cũng có quan tâm rõ ràng.

Thụy Tương thở dài một hơi nói: Thất đệ, ta vẫn tốt lắm.

Thụy Nghi còn chưa quen với việc tam ca hăng hái trước kia đột nhiên trở nên trầm lặng như vậy, nhất thời không biết nói tiếp như thế nào.

Thụy Tương nói: Trước giờ cứ tranh đi tranh lại, giờ nhìn lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Khi nói chuyện Liễu Thận Ngôn lại bưng trà tiến vào, dâng cho Thụy Tương.

Thụy Tương nhìn y một cái, nói: Người ở lại đây hầu hạ.

Liều Thận Ngôn cúi đầu nói vâng, đứng ở phía sau Thụy Tương.

Thụy Nghi bên này nói chuyện, ánh mắt lại bay qua Thận Ngôn bên đó.

Thụy Tương cũng không vạch trần, tiếp tục cùng hần nói chuyện câu được câu mất.

Thụy Nghi máy móc hỏi những lời hoàng đế dặn hần nói, tất cả tâm tư đều ở trên người Liều Thận Ngôn.

Liều Thận Ngôn nhìn chẳng béo hơn chút nào, vẫn rất gầy. Sắc mặt cũng không tốt, là trắng bệch giống thời điểm y rời vương phủ. Lúc này vẫn mặc y phục cũ trong vương phủ, cũng là y phục mùa hè mặc ít, nên càng có vẻ trống rỗng.

Thụy Nghi trong lòng khổ sở, Liều Thận Ngôn lại ngay cả một cái liếc mắt cũng không liếc hần.

Bên này còn phải cùng Thụy Tương nói chuyện, sớm không còn thân mật như khi còn trẻ, chỉ là nghi thức vẫn đáp quân thần khách khí xa cách.

Thụy Nghi vẫn là lưu lại nhà Thụy Tương ăn cơm.

Nhìn thấy Liều Thận Ngôn đơm cơm, chia thức ăn, dù là cơm rau dưa cũng cảm thấy thư thái.

Thụy Tương cũng không vạch trần, Liều Thận Ngôn nắm đó là hần đưa cho Thụy Nghi, về điểm này thì bọn họ đều rõ ràng.

Nhưng hiện tại Liều Thận Ngôn vẫn là người hầu tại phủ của hần, hần không mở miệng, Liều Thận Ngôn tuyệt không dám nói chuyện cùng Thụy Nghi.

Thụy Nghi vẫn đợi cho đến khi sắc trời tối đen, cũng chưa tìm được cơ hội một mình nói chuyện với Thận Ngôn, chỉ có thể không tình nguyện mà cáo từ.

Trên mã xa hần mở chiếc hộp nhỏ trong tay ra, lại nhìn thoáng qua khối ngọc bội kia, oán hận đập vách xe, dọa cho gã sai vặt ở bên ngoài tưởng có chuyện gì cần phân phó.

8. Chương 8

Sau mấy tháng, Thụy Nghi đều theo ý chỉ mà đến phủ của Thụy Tương thăm hỏi hàng tháng.

Mấy lần này, tiểu Vương gia cũng đi dạo khắp phủ của Thụy Tương vài lần, biết Liều Thận Ngôn ở một gian phòng một mình, coi như không có trở ngại, cũng không bị người khác quấy rầy. Hần liền ý vào việc phủ Thụy Tương ít người, mỗi lần đến nói chuyện với Thụy Tương, bên kia liền sai người lên để rất nhiều đồ điểm tâm mà Liều Thận Ngôn thích vào trong phòng y.

Mà Thụy Tương, mỗi lần hần đến cũng kéo Liều Thận Ngôn đứng ở bên cạnh hầu hạ, chỉ là không cho tiểu Vương gia cơ hội.

Sau ba bốn lần rốt cục mới có thể đưa khối ngọc bội kia cho Liều Thận Ngôn, Liều Thận Ngôn nhận đồ cũng không có biểu tình vui mừng, vẫn như cũ mà đoan đoan chính chính dập đầu tạ ơn vương gia ban cho.

Mấy lần sau hần đến, cũng không thấy Liều Thận Ngôn đeo miếng ngọc bội kia.

Hôm nay theo ý tứ hoàng thượng buộc tội một đại quan. Làm cho hoàng thượng vừa lòng, đổi lấy một câu tức khắc đi đến quý phủ Thụy Tương.

Thụy Nghi liếc mắt nhìn bầu trời tối đen bên ngoài, từng hạt tuyết nhỏ bay bay, trời tối như vậy còn thăm cái gì?

Có điều Thụy Nghi vẫn là không có kháng chỉ.

Mã xa đi đến nửa đường, tiểu Vương gia đột nhiên nhớ tới cái gì liền phân phó mã phu bên ngoài: Đi mau!

Tới phủ của Thụy Tương rồi, tiểu Vương gia nhảy xuống mã xa, mạnh mẽ gõ cửa.

Lão quản gia mở cửa còn chưa kịp nói câu nào, đã bị tiểu Vương gia một cước đẩy sang bên cạnh. Lúc được gã sai vặt của tiểu Vương gia nâng lên, làm sao còn thấy bóng dáng tiểu Vương gia?

Tiểu Vương gia không cần phải nghĩ nhiều liền biết lý do vì sao hoàng huynh cho phép hắn đến thăm hỏi. Tiếng roi quát cùng rên rĩ thảm thiết truyền ra từ trong viện của Thụy Tương. Thụy Nghi tiểu Vương gia vài bước tiến vào sân. Đêm tuyết này, Liễu Thận Ngôn chỉ mặc một chiếc áo đơn, hai tay bị trói ở trên cây. Ông tay áo chảy xuống lộ ra vết thâm tím trên cánh tay gầy guộc. Một người nhân trắng kiện đang cầm roi mây đánh mạnh mẽ lên người y. Nhiều vết máu chảy ra từ chiếc áo trắng.

Thụy Tương đang ở bên cạnh nói tiếp: hai ngày nữa Thụy Nghi tiểu Vương gia sẽ đến, người không muốn cho hắn nghe thấy giọng nói khàn đặc của người chứ?

Tiếng rên rĩ của Liễu Thận Ngôn liền nhỏ xuống, người xung quanh la to lên, Thụy Nghi tiểu Vương gia đã xông lên vật Tam ca của hắn ngã xuống đất.

Hai người bắt đầu đánh nhau, tiểu Vương gia hận đến muốn đem xé Thụy Tương thành mảnh nhỏ, đã hoàn toàn bất chấp cái gì mà mặt mũi hoàng gia cái gì mà tình nghĩa huynh đệ, dùng thân mình nhảy lên đè Thụy Tương xuống đất đánh thật mạnh.

Thụy Tương là Vương gia từng mang binh, căn bản không sợ Thụy Nghi, chờ hắn định thần lại, xoay người một cái thật mạnh áp Thụy Nghi trên mặt đất, cũng không khách khí mà đánh hắn.

Mọi người xung quanh vội đến can ngăn, hai người kia đã sớm quên Liễu Thận Ngôn. Chính là hai vị hoàng gia huynh đệ đánh nhau người bên ngoài làm sao dám dùng sức cản, chỉ có thể đứng mà khuyên đừng đánh nữa.

Thụy Nghi sớm tức đến chẳng nghe thấy gì nữa, bị Thụy Tương đè xuống đánh, còn không ngừng giãy dụa.

Đánh không lại Thụy Tương, Thụy Nghi bực không có chỗ phát, mắng to nói: Thụy Tương, người không phải là người! Người khốn nạn! Người ngay cả huynh đệ ruột cũng...

Thụy Tương một quyền làm câu nói tiếp theo của hắn không bật ra được.

Thụy Nghi nôn ra một ngụm máu, còn muốn mắng thêm, nghe thấy Liễu Thận Ngôn khàn giọng gọi một câu: Vương gia...

Một tiếng này thực sự suy yếu, cũng không lớn lắm, nhưng là hắn nghe thấy được.

Sau đó dừng giãy dụa, Thụy Tương cũng dừng tay, đứng nên phi một ngụm nước bọt, đập cửa vào phòng.

Thụy Nghi đứng dậy, lau máu trên miệng, quát mấy người xung quanh: rút hết!

Những hạ nhân này đã sớm bị hai huynh đệ dọa cho choáng váng, nghe hắn rống một tiếng như được cứu tinh, vội vàng chạy tứ tán.

Thụy Nghi đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy Liễu Thận Ngôn, lấy bội kiếm chặt dây thừng trói y.

Liễu Thận Ngôn ngã vào ngực hắn.

Thụy Nghi xoay người ôm lấy y nói: Theo ta trở về nhé?

Liễu Thận Ngôn lắc đầu không nói, suy yếu nhắm hai mắt lại.

Thụy Nghi vốn đang đi đến cửa liền dừng chân lại, suy nghĩ trong chốc lát xoay người hướng vào phòng Liễu Thận Ngôn.

Gọi người quay về phủ của mình gọi thầy thuốc lại trị thương cho Liễu Thận Ngôn.

Thụy Nghi tiểu Vương gia dựa đầu vào tường, đem người ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng cầm lấy tay của người đã nửa hôn mê.

Đôi tay kia thô ráp sưng đỏ, lại nắm chặt cái gì đó.

Thụy Nghi muốn mở ra, người hôn mê lại vẫn nắm chặt.

Thụy Nghi ghé vào tai y nói: Liễu Thận Ngôn, là Thụy Nghi.

Người nọ buông tay ra, hóa ra đó là mảnh ngọc bội hắn tặng.

Liều Thận Ngôn trên người bị thương chồng chất, gầy đến không tưởng, so với lúc ở phủ Thụy Nghi không biết là nhiều hay ít hơn.

Thụy Nghi thầm nghĩ giết cái tên vô sỉ Thụy Tương kia.

Thầy thuốc thượng dược cũng mấy canh giờ. Trong lúc đau đớn Liều Thận Ngôn tỉnh lại vài lần, quay đầu tìm mảnh ngọc bội kia, Thụy Nghi đặt ở đầu gối của y, nói: Không ai lấy mất đâu.

Liều Thận Ngôn mỉm cười một chút, nói: Cầm nó, liền nhớ người đã nói muốn ta còn sống, mới có thể làm trâu ngựa chuộc tội.

Thụy Nghi đỏ mắt nói: Đau thì nhắm mắt ngủ đi, ta ở với người.

Cho đến khi miệng vết thương được xử lý hết, thầy thuốc lại nấu được bôn cho y, mới có thể ngủ thực sự.

Tiểu Vương gia nghe tiếng gõ mõ bên ngoài đã quá canh ba, phân phó thầy thuốc chăm sóc y thật tốt. Hẩn rửa mặt, sửa sang chút quần áo, xuất môn lên mã xa phân phó: Tiến cung.

9. Chương 9

Thấy Thụy Nghi tiểu Vương gia khuya khoắt quỳ gối bên ngoài tấm cung của hoàng đế hô to gọi nhỏ làm quạ đen bay tán loạn, hoàng đế đại nhân không thể không mang theo hai cái mắt gấu mèo mà tiếp kiến hẩn.

Thụy Nghi mang theo một thân tuyết, mặt mũi bầm dập vào tấm cung, không để ý chút nào đem nước tuyết trên giấy chùi lên thẩm tinh mỹ của hoàng đế.

Hoàng đế đại nhân không rõ nhú mày một cái, nhịn xuống chưa nói gì.

Thụy Nghi quỳ xuống nói: Ta muốn dẫn Thận Ngôn hồi phủ!

Hoàng đế xoa xoa thái dương, nói: Người nửa đêm đánh thức một nửa hoàng cung dậy là vì cái này?

Thụy Nghi cứng cổ nói: Hoàng huynh, người rút cuộc có đồng ý không?

Hoàng đế bất đắc dĩ nói: người tốt cùng thì muốn thế nào? Lúc thì muốn chết muốn sống bắt y theo, lúc thì đánh mắng đuổi y đi, giờ mới được một năm đã lại muốn y trở về?

Vỗ mạnh cái bàn: Ý chỉ của hoàng thượng người cho là trò đùa chắc?

Thụy Nghi thở hổn hển quay đầu sang một bên, không nói lời nào.

Hoàng đế cau mày nói: Không được, lần này tuyệt không thể để người lại hồ nháo.

Thụy Nghi không nói lời nào, dập đầu một cái lại một cái.

Bình thân! Hoàng đế rống, bình thân!

Thụy Nghi tiểu Vương gia như không nghe thấy, tiếp tục dập đầu.

Hoàng đế biết hẩn rồi rồi, thật sự không có cách, giọng căm hận nói: Người muốn dập đầu thì ra ngoài sân mà dập, một tiếng vang tính là một cái!

Thụy Nghi tiểu Vương gia dừng lại, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hoàng đế.

Hoàng đế bị hẩn nhìn cũng lùi về phía sau hai bước.

Tiểu vương gia hổn hển nói: Hoàng huynh, người cứ như vậy nhẫn tâm, nhất định muốn Liều Thận Ngôn chết? Cho dù là bức tử ta cũng không tiếc?

Người làm càn! Hoàng đế tức giận đến vỗ bàn đứng lên: Vì một nam sủng mà ở trong này lấy chết mà đe dọa trẫm!

Tiểu Vương gia hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, một hơi nói: Ta chết, về sau vị trong lòng người kia có tái phạm gì, người còn có thể tìm ai đến gánh tội thay hẩn đây?

“Cầm mờm!” hoàng đế cầm lấy cái chặn giấy ném về phía tiểu Vương gia, cái chặn đập vào đầu Thụy Nghi rơi xuống đất vỡ tan.

Một người quỳ, một người đứng không nói chuyện. Cả đại điện yên tĩnh không tiếng động.

Trán Thụy Nghi chảy máu, chặn tằm mắt hấn, hấn nâng tay lau một cái.

Hoàng đế hỏi: Người đã biết rồi sao?

Tiểu Vương gia ngửa mặt nhìn hoàng đế mà thừa nhận: Là mấy lần đến thăm Tam ca cảm thấy có chút không thích hợp, có điều đến đêm nay mới hoàn toàn hiểu được.

Hoàng đế hừ một tiếng, nói: Tiếp tục!

Tiểu Vương gia nói tiếp: Ta vẫn không nghĩ ra, Liễu Thận Ngôn vì sao lại phải nghe lời Tam ca, hãm hại ta. Y từ năm mười bốn tuổi được Tam ca đưa vào phủ của ta, ta liền cho y có cuộc sống giống như ta, sau đó thì cái gì tốt cũng đưa cho y trước. Tám năm, cho dù là đá tảng cũng phải ẩm, y vì sao lại phải hãm hại ta? Lúc trước y lấy chết tạ tội, ta nghĩ trong lòng y có Tam ca, đi theo ta mấy năm, tất cả sủng ái của ta cho y đều là khuất nhục. Sau khi cố tình giữ y tra tấn y ta cũng cảm thấy vô vị, cho nên ta buông tay để cho y đi cùng Tam ca.

Vì có thể được đi gặp y, ta cố gắng làm tất cả những việc mà hoàng thượng muốn, rốt cục cầu được thánh chỉ để đi gặp y. Hoàng huynh cái này người cũng biết đi.

Hoàng đế trừng mắt liếc hấn một cái, gật đầu.

Tiểu Vương gia tiếp tục nói: Chính là ta phát hiện y cùng Tam ca căn bản là bất hòa.

Hoàng đế nhin không được hừ một tiếng: Y từ năm mười bốn tuổi đến phủ của người, thì làm sao có thể quen thuộc cùng chủ cũ được.

Tiểu Vương gia lại dùng tay lau máu trên trán chảy xuống, hoàng đế lấy khăn tay từ trong tay áo ném cho hấn.

Tiểu Vương gia thở dài nhẹ nhõm một hơi: Tạ ơn hoàng huynh. Chính là hôm nay ta thấy Tam ca tra tấn Liễu Thận Ngôn, trong tay Liễu Thận Ngôn lại nắm chặt ngọc bội ta cho y, ta rốt cục suy nghĩ cẩn thận, kỳ thật Liễu Thận Ngôn căn bản là...

Nói đến đây tiểu Vương gia cư nhiên hơi đỏ mặt, không nói tiếp được nữa.

Hoàng đế đi hai bước ngồi xuống: Được rồi, chuyện người cùng nam sủng kia không cần nói nữa. Người làm sao lại biết chuyện của Tam ca?

tiểu Vương gia lúc này cư nhiên nở nụ cười: Lúc ta đi thăm Tam ca, thấy Tam ca ăn mặc dù đơn giản, nhưng bài trí trong phòng, còn có quần áo hấn mặc, đều là những thứ hấn thích nhất từ trước. Hơn nữa xiêm y này đều là do hoàng thượng thưởng. Nghĩ hấn hiện tại đã bị biếm làm dân thương, cuộc sống khổn khổn, làm sao dám mặc những thứ này. Ta vốn tưởng rằng Liễu Thận Ngôn giúp Tam ca hãm hại ta là vì có nhược điểm gì đó. Lại nghĩ đến Hoàng thượng không muốn giết Tam ca, là bởi vì hấn là duy huynh đệ duy nhất của chúng ta, không muốn nghĩ nhiều như vậy... Sau lại thấy những thứ này, nghĩ lại Liễu Thận Ngôn cũng không có lý do gì phải hãm hại ta giúp Tam ca, sau lưng có thể có người sai bảo y, lại bắt y lấy chết tạ tội, sợ cũng chỉ có hoàng huynh.

Mắt thấy sắc mặt hoàng đế đen thêm, vội vàng đi lên tiểu Vương gia bước ôm lấy chân hoàng đế cầu xin: Hoàng huynh kỳ thật cũng mềm lòng, nếu không hôm nay cũng không để cho ta đến chỗ Tam ca. ta lúc ấy tức giận đến lú lẫn, trước là đánh nhau với Tam ca một trận, sau lại chống đối hoàng thượng, Thụy Nghi rối rắm, mặc cho hoàng huynh xử lý.

Hoàng đế không có biện pháp a, tiểu đệ này thật sự rất thông minh, từ dấu vết y để lại cũng có thể suy ra nhiều như vậy. Tiếp tục cùng hấn dây dưa trời cũng sắp sáng mất rồi, xoa xoa thái dương nói: Người về đi, Liễu Thận Ngôn người có thể đón về. Nhưng về sau, đừng bao giờ... vì chuyện này mà đến phiền trẫm nữa. Còn có, việc hôm nay tuyệt đối không cho phép nói cho bất cứ kẻ nào, nhất là Tam ca của người! Nếu

không, chuyện đêm nay người xông vào hoàng cung, phạm thượng, còn có chuyện Liễu Thận Ngôn hãm hại hoàng tử, ta nhất định tính sổ hết với các người!

tiểu Vương gia nghe thấy thánh chỉ đại ân này đã vượt xa so với những gì hắn dự đoán, vội vàng dập đầu tạ ơn, chuẩn bị rời khỏi.

Trước khi quay về thu thập hắn lại quay đầu hỏi hoàng đế một câu: Hoàng huynh, bình được Tam ca dùng mưu hại hoàng đế kia rốt cục là gì?

Trả lời hắn chính là khuôn mặt đen lại trong nháy mắt của hoàng đế cùng một câu cắn răng đè thấp giọng: Cút!

(Ha ha, đồ các nàng đó là thuốc gì đấy kakaka)

10. Chương 10: Đại Kết Cục

Liễu Thận Ngôn mơ hồ cảm thấy đau, hướng chỗ ấm áp bên người lại gần một chút. Có một bàn tay ôm lấy y.

Lại nằm mơ.

Trong lòng Liễu Thận Ngôn rất đau, nước mắt chảy xuống hai má. Chỉ có trong mơ y mới có thể thoải mái mà khóc sau đó gọi tên người ấy một tiếng.

Thụy Nghi tiểu Vương gia ngày hôm qua cùng Tam ca đánh nhau, sau đó lại bị hoàng thượng ném bể trán, náo loạn một đêm đồn Thận Ngôn trở về, sai người vào cung xin nghỉ, ôm Liễu Thận Ngôn nằm trên giường mình ngủ vù vù.

Nhưng Liễu Thận Ngôn ngủ không yên ổn, lúc này vừa khóc vừa gọi tên hắn.

tiểu Vương gia buộc chính mình trợn mắt nhìn người kia, đang ngủ mà khóc đến thương tâm, nước mắt chảy như mưa.

Ai, từ khi nào Thận Ngôn lại trở nên thích khóc như vậy chứ...

Muốn lay y dậy bảo y đừng khóc, tay vừa mới đụng đến bả vai gầy guộc kia, lại nghĩ ngợi.

Sắp hai năm rồi.

Hai năm nay tại triều đình vội vã làm việc, đổi lấy cơ hội sống sót cho y cùng thánh chỉ một tháng thăm hỏi một lần, ngày trôi qua thật bất giác gian nan.

Chỉ là Thận Ngôn lại không nói, ngày ngày y sống cuộc sống chuộc tội, có bao nhiêu đau khổ.

Hai năm tra tấn, Thận Ngôn hiện cả cả người là vết thương nằm trong ngực hắn. Liễu Thận Ngôn từng cười đến hăng hái, giờ gầy yếu đến không chịu nổi đang khóc trong giấc ngủ.

tiểu Vương gia lập tức mềm lòng rồi tỉnh rồi mù, nâng tay lau nước mắt cho y, nhẹ giọng hỏi, đau không?

Liễu Thận Ngôn bừng tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy hắn, nước mắt chảy càng dữ dội, muốn lấy tay sờ mặt hắn.

Liễu Thận Ngôn cầm tay y đặt lên mặt mình, nói: Là ta, đừng sợ.

Liễu Thận Ngôn vẫn không tin mà trợn tròn mắt nhìn hắn.

tiểu Vương gia mỉm cười một chút: Xem trên mặt ta này, vết thương đánh nhau với Tam ca còn cả. Trên trán còn bị ném vỡ vì cãi nhau với hoàng huynh nữa này.

Liễu Thận Ngôn chảy nước mắt nhìn vết thương trên mặt, sau đó dùng sức ôm chặt hắn.

tiểu Vương gia sợ đè lên vết thương của y, nhẹ nhàng ôm trán y nói: Người cử động nhẹ thôi, vết thương còn đau không?

Liễu Thận Ngôn khóc nói: Đau, người ôm chặt ta.

Vết thương của Liễu Thận Ngôn rút cục khỏi hẳn.

Mấy ngày bị thương, tiểu Vương gia mỗi ngày coi y là báu vật mà sủng y, trị thương, điều dưỡng, thuốc bồi bổ chỉ cần thầy thuốc nói cần, liền vô cùng tự nhiên là mua.

Qua đông, mùa xuân cũng qua, rốt cục thầy thuốc nói, thương thế đã khỏi rồi, về sau chỉ cần điều dưỡng.

Liễu Thận Ngôn vui vẻ đi đến thư phòng tìm tiểu Vương gia đang cố gắng chiến đấu với chính sự bị hoàng đế bắt làm: Thụy Nghi, thầy thuốc nói ta khỏi hẳn rồi nha.

tiểu Vương gia nga một tiếng, ngẩng đầu hỏi: Thật chứ?

Liễu Thận Ngôn gật đầu mỉm cười.

tiểu Vương gia tiếp tục cúi đầu xem tấu chương hoàng đế phát cho hẳn: Vậy người có thể tiếp tục chuộc tội.

Liễu Thận Ngôn sững sốt, hé miệng cười nói: Vâng, vương gia.

tiểu Vương gia ngẩng đầu lạnh lùng liếc y một cái nói: Lại đây hầu hạ.

Liễu Thận Ngôn ngoan ngoãn đi đến.

tiểu Vương gia nhìn trong chốc lát, tay bắt đầu không thành thật theo vạt áo Thận Ngôn tiến vào.

Liễu Thận Ngôn né một chút, cổ đỏ bừng nói: Vương gia, giờ đang là ban ngày ở thư phòng.

tiểu Vương gia đứng lên ôm thắt lưng y, cúi đầu hôn y một cái: Người hiện tại đang chuộc tội, có tư cách gì mà làm bộ làm tịch với ta!

Liễu Thận Ngôn nghe câu này, không khỏi nhớ tới lúc trước khi y bị vương gia phát hiện phản bội, một lần tra tấn trong thư phòng, thân mình co rúm lại một chút.

tiểu Vương gia thả y, xoay người chấp tay sau lưng nói: Người chẳng những hãm hại ta, lại còn gạt ta, đừng nghĩ rằng ta sẽ dễ dàng tha thứ cho người.

Liễu Thận Ngôn trong mắt hiện ra thần sắc thống khổ, vén vạt áo quỳ xuống nói: Thận Ngôn cũng là bất đắc dĩ, Vương gia muốn phạt thế nào cũng được.

tiểu Vương gia nói: Lúc trước người phụng lệnh Tam vương gia đặt trong mật thất của ta một cái chai, độc được dùng để hại hoàng huynh là được gì?

Liễu Thận Ngôn không nói, y thế nào có thể biết gì.

tiểu Vương gia cười tà, lấy từ trong tay áo ra một cái lọ giống hệt cái ở soát ở trong mật thất ra, đưa cho Liễu Thận Ngôn nói: Đây là độc mà người cùng Tam vương gia cấu kết mưu hại hoàng huynh, hoàng huynh thiếu chút nữa chết vì loại độc này. Nếu người uống nó, chúng ta liền xí xóa. Người chết, chúng ta xong. Người không chết, ta liền tha thứ cho người, chúng ta một lần nữa làm lại từ đầu.

Liễu Thận Ngôn nhìn tiểu Vương gia thật sâu: Nếu ta uống xong, Vương gia sẽ tha thứ cho ta thật sao?

tiểu Vương gia xoay người không nhìn y, nói: Là thật!

Liễu Thận Ngôn nghe vậy, mở lọ, ngửa mặt uống một ngụm.

tiểu Vương gia cũng bị sự quyết tuyệt của y làm ngây người, quay đầu lại, chỉ thấy Liễu Thận Ngôn nước mắt đầy mặt: Vương gia, Thận Ngôn uống rồi, ngài tha thứ cho ta không?

Nói, thân thể liền run rẩy. Liễu Thận Ngôn hai tay ôm lấy vai mình, cuộn thành một đoàn không ngừng run rẩy.

tiểu Vương gia nhìn ánh mắt y đã không còn rõ, ngồi xổm xuống ôm lấy y, hỏi: Thận Ngôn, lúc ấy người bảo người đặt cái lọ là ai?

Liễu Thận Ngôn lắc đầu không nói, chỉ hỏi: Vương gia ngài có tha thứ cho ta không?

tiểu Vương gia bế y lên thắp trong thư phòng, hỏi: Ai bảo người đặt cái lọ?

Liễu Thận Ngôn đã không cản được, hai tay ôm cổ tiểu Vương gia, thân mình bắt đầu hướng lên người hắc cạ sát.

tiểu Vương gia thân thủ cởi bỏ quần áo y, hai tay cũng chạy trên người y, một bên hỏi: Ai bảo người đặt cái lọ? Nói ta liền bỏ qua cho người.

Liễu Thận Ngôn đã sớm không phải là thiếu niên tinh khiết, được uống xong lâu như vậy không chết, mà lại càng khó chịu, nôn nóng khát vọng tiểu Vương gia yêu thương, là thuốc gì trong lòng y sớm biết. Chỉ là nhất thời cảm thấy đau xót, tiểu Vương gia hiện giờ đối với y chẳng qua chỉ là đối với một món đồ chơi, lúc này cần gì dùng loại được bỏ ổi này đến ép cung?

Liễu Thận Ngôn cắn môi buộc bản thân thanh tĩnh, buông đôi tay đang ôm lấy tiểu Vương gia, cuộn mình quay lưng lại tiểu Vương gia, không nói lời nào.

tiểu Vương gia mở thân thể y, cưỡng chế y thả lỏng, một mặt đốt lửa trên người y, một bên tiếp tục truy hỏi.

Vì tác dụng của thuốc này thực sự rất mạnh, Liễu Thận Ngôn cuối cùng không ngăn được, khóc cầu xin tha thứ nói: Hoàng thượng, là hoàng thượng.

tiểu Vương gia trong lúc y cầu xin tha thứ liền hôn y, sau đó cởi quần áo, chậm rãi tiến vào, trong tiếng khóc đứt quãng của Liễu Thận Ngôn, nhẹ nhàng an ủi y, sau đó hai người cùng mây mưa.

Đợi cho mây mưa qua đi, Liễu Thận Ngôn tỉnh táo lại, xuống tiểu tháp, mặc quần áo rời đi.

Tiểu vương gia thầm kêu một tiếng “thao”, vốn muốn trêu Thận Ngôn cho vui, giờ lại đem người trêu đến phát giận.

Một câu ta tha thứ cho người còn chưa nói, người đã tức giận bỏ chạy. Không biết đến bao giờ mới có thể nói cho y nghe a...

11. Chương 11: Phiên Ngoại

1. Chi Tam vương gia kê đơn chi mê

Không lâu sau, là thật không lâu, lúc hoàng đế còn chưa quên áp chế Thụy Nghi tiểu Vương gia, hơn nữa là trước khi tiểu Vương gia lừa Liễu Thận Ngôn uống x được.

Là lúc mà tiểu Vương gia còn đang đi thăm Tam ca bị giam lỏng.

Vết thương đánh nhau lần trước đã tốt lắm có điều vết thương do hoàng thượng ném vẫn còn trên trán.

tiểu Vương gia đã giải quyết được mâu thuẫn chủ yếu, tâm tình rất tốt, liền cũng quan tâm Tam ca hẳn lên.

Thật thành ý thay hoàng thượng hỏi thăm y (tiểu Vương gia nhớ đến hoàng thượng hung tợn dặn hẳn hỏi những gì, nói những lời quan tâm cũng khốc như thế, sau lưng một trận gió lạnh, Tam ca hảo đáng thương), tiểu Vương gia hưng trí đến đây, liền đem hoàng đế để ra sau đầu.

Tam ca, tiểu đệ có một việc thỉnh giáo huynh.

Thụy Tương nhìn hẳn một cái, tiểu đệ này vì sao đột nhiên trở nên thân thiết như vậy nhỉ: Người nói đi.

tiểu Vương gia xê dịch mông trên ghế, hỏi: Tam ca, người vì sao phải mưu hạ hoàng thượng?

Thụy Tương nghe hẳn hỏi câu này, sắc mặt liền trở nên khó coi: Người vì sao lại muốn hỏi? Lúc trước thăm vấn trong lao, liễu lĩnh tra tấn, không phải ta cái gì cũng đã khai ra hết rồi sao? Người có hứng thú thì đi xem hồ sơ vụ án ấy.

Ách... tiểu Vương gia ghen lời: Cái đó, Tam ca, độc người dùng... là cái gì a?

Thụy Tương nhìn hẳn một bộ dáng muốn buồn chuyện, phi thường không kiên nhẫn nói: Người không phải là vì Liễu Thận Ngôn mà trở lại báo thù chứ? Nếu đã có thể làm cho hoàng huynh để y quay về bên người,

thì người cũng tự nhiên biết ai là người muốn tính mạng của y. Ta đã bị biếm là dân thường, không muốn cùng lẫn lộn với các người nữa.

tiểu Vương gia bắt khuất: Tam ca, rốt cục thì có phải người cho hoàng thượng uống loại dược đó không?

Thụy Tương khiếp sợ quay đầu nhìn về mặt cười đến quỷ dị của hắn, cười lạnh một tiếng: Có thì sao?

Không, không sao cả. tiểu Vương gia bị hắn làm đông lạnh, hoàng huynh nghiêm khắc hung tàn, như thế nào lại thích thượng Tam ca lạnh như băng này nhỉ...

Vài này sau, tiểu Vương gia ở thư phòng chọc giận Liễu Thận Ngôn, mắt thấy Liễu Thận Ngôn khóc ra rồi.

tiểu Vương gia ai oán ca cẩm: Bình thường Liễu Thận Ngôn ôn nhu là vậy cứ nhiên còn phát giận lớn như thế. Tam ca, người dám hại hoàng huynh, đời này người đừng nghĩ xoay người a, người thăm.

Trong một tòa nhà ở kinh thành, Thụy Tương cười lạnh: Thụy Nghi tiểu tử người dám chạy đến giễu cợt ta, xem người chết như thế nào. X dược, hừ, ta thực ra đã sớm hạ qua, đáng tiếc lần trước vốn không tính toán nhẹ tay như thế.

./.

2. Chi Tam hoàng tử cùng Hoàng huynh, rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Tiểu vương gia đã liên tục đi gặp Tam ca mười lần.

Lại là nửa năm sau khi bị Tam ca lừa đem x dược ép Thận Ngôn uống, hai huynh đệ mỗi tháng gặp mặt một lần, nghĩ muốn không quen cũng không được.

Tam ca thoát nhìn cũng chậm chậm bình phục, hoàng đế cũng chậm chậm quên chuyện lúc trước y uy hiếp Thụy Nghi Tiểu vương gia.

Hôm nay, Tiểu vương gia mới cùng Liễu Thận Ngôn thân thiết xong, tâm tình rất tốt, quyết định củng cố chút tình huynh đệ.

Vì thế hỏi: Tam ca, Tam ca, người cùng hoàng huynh rốt cục là xảy ra chuyện gì thế?

Thụy Tương liếc hắn một cái: Người không phải biết rồi sao? Chuyện là như thế a.

Tiểu vương gia: Nhưng mà vì sao người muốn hại hoàng huynh a?

Thụy Tương: Ai bảo hắn ăn xong rồi không chịu trách nhiệm?

Tiểu vương gia: (hắn) Cái, cái gì? Ai không chịu trách nhiệm?

Thụy Tương: Còn ai vào đây nữa?

Tiểu vương gia: Vậy, vậy người cũng không cần phải hạ... x dược hắn a?

Thụy Tương mắt trợn trắng: Ai nói lần trước ta hạ hắn là x dược?

Tiểu vương gia: A, người lần trước không phải nói...

Thụy Tương: Đúng vậy, ta có hạ x dược hắn. Dù sao trôi qua lâu như vậy hắn muốn giết ta ta cũng chấp nhận... Có điều lần trước cũng không phải nhẹ nhàng như vậy.

Thụy Nghi: Chờ, chờ một chút Tam ca, ta có điểm hồ đồ.

Thụy Tương: Hừ, không phải là chuyện đơn giản như vậy, ta hạ x dược hắn, kết quả hắn ăn đầy miệng xong còn nói ta hạ lưu, không biết liêm sỉ, đánh ta lại phạt ta, ta cũng chấp nhận. Ai biết đảo mắt hắn còn không chịu trách nhiệm, nói là ta câu dẫn hắn, ý đồ mưu hại hoàng đế. Trong cơn giận dữ ta liền...

Tiểu vương gia: Người liền thế nào?

Thụy Tương: Ta liền, ta liền thật sự cầm dược mưu hại hắn hạ vào nước trà...

Tiểu vương gia: Sau đó thì sao?

Thụy Tương: Chuyện sau đó không phải người đều biết sao? Ở trong lao hần nói là ta mưu đồ phản nghịch, ta không chịu nhận, hần liền cái gì hình đều dùng tới. (Hình ở đây là biện pháp tra tấn)

Tiểu vương gia dám lấy tính mệnh của Liễu Thận Ngôn mà thề, hần nhìn thấy Tam hoàng huynh vẫn lạnh như băng, đổ mắt.

./.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-co-the-tha-thu>